

Type your search

GO

HVALA DA POSTOJITE

Posted on : 07-02-2018 | By : [admin](#) | In : [Sonja Breljak: IZ NOVINARSKE BILJEŽNICE](#)

0

Nakon sudjelovanja u kulturnom programu u povodu međunarodnog priznanja RH u organizaciji Matice hrvatske za Ruhrgebiet

tekst i foto: [Sonja Breljak ...foto album](#)

Berlin/ Dogodi se ponekad da neke lijepe doživljaje, posebno prirasle srcu, koji dan nosim skrivene prije nego li ih detaljnije podijelim dalje.

Eto, u takve ugodne doživljaje koji toplo griju oko srca, smještam i netom prošli posjet i boravak u Essenu na poziv i u organizaciji Matice hrvatske za Ruhrgebiet koja organizira svečano obilježavanje međunarodnog priznanja Republike

Hrvatske, kulturnim programom kojeg je i moja malenkost dio. No, pođimo redom.

Petak oko podne biješa vrijeme polaska autobusa koji iz Berlina vozi preko Dortmundu za Essen. Volim putovanja svake vrste, pa mi niti šest sati vožnje do Essena nije problem, naprotiv izvrsno (konačno!) vrijeme za pročitati koju stranicu kakve knjige.

Negdje oko 18 sati eto me na autobusnom stajalištu u Essenu. Na mene ovdje čeka **Tobias Löbbert**. Da, dobre ste pročitali. Tobias je Nijemac, suprug **Jadranke Gradac-Löbbert**, dopredsjednice Matice hrvatske za Ruhrgebiet. Bračni par Gradac-Löbbert moji su domaćini ovom prigodom. Tobias razumije i govori i hrvatski i dok se vozimo do restorana Extrablatt gdje nas čekaju ostali, strpljivo i zanimljivo a dvojezično, odgovara na moja pitanja o tome kako je tamo s početka devedesetih u Puli upoznao svoju buduću i današnju suprugu i majku tinejdžera Ane i Karla. Kad sam drugoga dana, na svečanosti upoznala i osamdesetgodišnju gospođu Löbbert koja je došla na proslavu priznanja Republike Hrvatske, rekoh joj pri upoznavanju kako ima izvanrednog sina, može biti ponosna, a stara gospođa odgovori vrlo simpatično i zadovoljno: – *A imam i dobru nevjestu.*

U restoranu Extrablatt već su, uz (dobru nevjestu gospođe Löbbert) dopredsjednicu Jadranku, dopredsjednika Matice **Miju Nuića** i njegovu suprugu, te **Zorana Sikavicu**, i gosti iz Nizozemske, bračni par Frleta-Botica. Naime, **Jasminka Frleta-Botica**, autorica je knjige „Velika ispovijed“ koja će biti predstavljena na kulturnoj večeri u Essenu.

Essen se nalazi u zapadnom dijelu Njemačke u industrijskoj regiji Rhein-Ruhr,

u Sjevernoj Rajni-Vestfaliji. S oko 580.000 stanovnika jedan je od najvećih gradova Njemačke. Grad leži u središtu Ruhrske oblasti sjeverno od rijeke Ruhr, koja stvara jezero Baldeneysee između gradskih četvrti Kupferdreh, Heisingen i Werden.

Ime grada se stalno mijenjalo tijekom stoljeća. Dok se grad u prvim zapisima još nazivao Astnide (najstarija forma: Astnithi), vremenom su se koristila sljedeća imena: Astnidum, Astanidum, Asbidi, Asnid, Assinde, Asnida, Assindia, Essendia, Esnede, Essende, Essend do današnjeg Essena. Essen na njemačkom znači „jesti“, ali stručnjaci se ne slažu o podrijetlu imena grada. Ruhrska oblast je konurbacija (sustav povezanih gradova) koja sačinjava oko 80 povezanih gradova. Najbliži gradovi Essenu su Gelsenkirchen, Bochum, Hattingen, Velbert, Heiligenhaus, Ratingen, Mülheim an der Ruhr, Oberhausen, Bottrop i Gladbeck.

Upravo tako, brojni od članova Matice hrvatske za Ruhrgebiet dolaze iz raznih, okolnih gradova, Bochuma, Muellheima, Iserlohna ... Moji domaćini, bračni par Gradac-Löbbert žive u Heisingenu nedaleko Essena.

U rano subotnje jutro, već su spremni, iako nije neko lijepo vrijeme, pokazati mi nedaleko, desetak kilometara dugo

vještačko jezero Baldeneysee nastalo još s početka tridesetih godina prošloga stoljeća. Ostatak dana provodimo u Bürgerhaus-Oststadt, točnije u dvorani u kojoj se tu subotnju večer održava svečano obilježavanje međunarodnog priznanja Republike Hrvatske.

U pripremama i uređenju dvorane sudjeluje skoro cijela uprava Matice, predvode **Ljiljana i Zoran Sikavica** a pri postavljanju slika izložbe naslova **Dimenzija žene**, sudjeluju i umjetnici članovi CROARTA, **Ankica i Ante Karačić te Kristijan Sekulić**. Dvije slike su prodane već tijekom postavljanja izložbe.

Gosti večeri pristižu već od 19 sati. Tu su i sudionici programa. Dosta je u dvorani i Nijemaca pa organizator računa s dvojezičnim vođenjem i izrazom gdje god je to moguće. Tu je i konzulica savjetnica iz Düsseldorfa, simpatična gospođa **Klaudija Aljinović** koja zastupa konzulat i generalnog konzula Ivana Bulića. Pristigao i zbor Matice, mlada operna pjevačica iz Splita, pisac stihova za djecu Šime Ešić... I, program može početi.

Otvara ga kratkim uvodom predsjednik Matice, **Josip Marković**. Hrvatsku himnu pjeva mlada operna pjevačica iz Splita, **Kristina Jurić**. Nakon minute šutnje za poginule i preminule u Domovinskom ratu, slijedi predsjednikovo kratko izvješće o radu i aktivnostima Matice.

Nekoliko rečenica je potom prisutnima prigodno izrekla i konzulica Klaudija Aljinović. Zahvalila je Matičarima na upornosti, na radu i poželjela i u budućnosti puno uspjeha na očuvanju hrvatskog jezika i kulture.

Da Matičari iz Ruhrskog područja u tome imaju uspjeha pokazala je i ova večer u kojoj kulture nije manjkalo. Na pozornici je najprije predstavljena knjiga **Velika ispovijed**, autorice **Jasminke Frleta-Botica**. Zanimljiv razgovor s njom vodila je Jadranka Gradac. Jasminka je čitala i dijelove iz knjige a Jadranka je sve to ukratko prevodila i na njemački jezika da njemački gosti u dvorani mogu pratiti

zbivanja na pozornici. Nakon još dvije pjesme u izvedbi mlade operne pjevačice iz Splita, lijepog, jasnog i čistog glasa, kojoj je (moje je skromno mišljenje) u izvedbi ovom prigodom, ozvučenje više odmoglo nego li pomoglo, gosti su prionuli uz večernji objed. Nakon skoro jednosatne pauze u kojoj se jelo i ugodno družilo, razgledalo i kupovalo izložene knjige i umjetnička djela, nastavljen je kulturni program.

U njemu je značajno mjesto zauzeo **Šimo Ešić**, pisac i pjesnik za djecu i izdavač iz Wuppertala i Tuzle. Dok ovo pišem, na radnom stolu do računala stoje dvije Šimine zbirke: Rudarev kućerak i Prva ljubav treći put. I mogu reći da intenzivno razmišljam o tome kako bi bilo lijepo Šimu predstaviti u Berlinu, pred djecom Hrvatske nastave. Šime piše izvrsno, jasno, djeci prilagođeno a interpretira svoje stihove pa i sve doživljava, kao rođeni glumac.

Biti u programu nakon Šime Ešića, nije lako. Ali je moguće. Ta čast i zadovoljstvo pripade mene. Naime, ovom prigodom donesoh Matici i njenim gostima buket pjesnika čije stihove smo obavljivala i objavljujemo u rubrici Poezija Hrvatskog glasa Berlin.

Čujte, svi, baš sve do jednog pjesnika s naših stranica, zaslužili su biti predstavljeni i čitani. Ograničeno vrijeme nagnalo me izbor po srcu suziti. Nakon

kratkog upoznavanja s Glasom i rubrikom Poezija, govorila sam stihove **Adolfa Polegubića**, pjesmu „Opet te sanjam“, potom „More sam“ **Dragice Šimić**, „Zutra bu kesno“ **Slavice Sarkotić**, „Ruke koje hrane ptice“ **Božice Jelušić**, „Ljubavna“ **Svena Adama Ewina** i „Čitaj još mama“ **Sonje Smolec**.

Imati tako pažljivu publiku prava je blagodati, imati takve domaćine prava je sreća i imati takve pjesnike s kojima surađujem, pravi je dar Božji. Poželim da te divne stihove koje ovi nadareni ljudi stvaraju, pročitam cijelome svijetu.

Sad, to „cijelome svijetu“ nije baš izgledno ali našim ljudima u Nizozemskoj, možda. Naime, s Jasminkom Botica Frleta razgovaralo se o ideji krenuti put Nizozemske, susresti se s našim ljudima tamo, razgovarati o kulturnoj suradnji. Naravno, o tome su razgovarali Matičari. U tom projektu rado bih im se pridružila.

Razmišljam o toj ideji i dok se u nedjeljno rano jutro vraćam iz Essena za Berlin. Pozdravih se s mojim domaćinima, pomilovah Fifi, njihovu kujicu s kojom se sprijateljnih (a baš je iste rase kao Emilov Čuko) pa put pod noge. Slutim, opet će biti prigode. Između Matice hrvatske za Ruhrgebiet i mene, struji razumijevanje i istovrsna naklonost širenju i njegovanju dragog jezika i kulture.

Nekoj novoj prigodi, od srca se radujem. A njima, Matičarima, zahvaljujem na radu i trudu, žrtvovanju svog slobodnog vremena i sredstava, na gostoprimstvu, na otvorenom srcu i domaćinstvu, prijateljstvu i na koncu i praćenju i razumijevanju moga rada i djelovanja Hrvatskog glasa Berlin.

Kako divni dani u Essenu! I kako divni ljudi!

Nauživah se kulturne ljepote, ljubaznosti i ljudske dobrote.
Hvala vam Matičari iz Ruhrgebiet (da postojite)!

